



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2033/2023
15.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић адвокат из ..., против туженог КБЦ „Др Драгише Мишовића - Дедиње“ са седиштем у Београду, ради исплате разлике основне плате и минималне зараде и исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 400/23 од 09.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 15.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 400/23 од 09.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 400/23 од 09.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2643/21 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде исплати тужилји новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да се тужени обавезе на исплату разлике између исплаћене плате и минималне зараде за децембар 2019. године у износу од 2.484,80 динара и на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде за новембар 2020. године износ од још 629,96 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да на име накнаде за исхрану у току рада исплати износ од 79.388,25 динара, у новчаним износима за поједине месеце у 2018, 2019, 2020. и 2021. години, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени на исплату регреса за коришћење годишњег одмора у износу од 86.766,09 динара, и то у новчаним износима за поједине месеце у 2018, 2019, 2020. и 2021. години, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени

да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 61.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке, тужиља је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 400/23 од 09.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2643/21 од 02.11.2022. године у трећем, четвртном и петом ставу изреке, Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужиље у овом спору је није дозвољена.

Пресуде нижестепених судова, у ревизијом побијаном делу, засноване су на правилном тумачењу одредбе члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама - да коефицијент за обрачун и исплату плата садржи додатак на име спорних накнада, као и њиховог односа са чланом 118. Закона о раду и његовој супсидијерној примени (члан 2. став 2). Одлука о тужбеном захтеву у том делу је у сагласности и са закључком који је Врховни касациони суд, вршећи надлежност предвиђену чланом 31. раније важећег Закона о уређењу судова, усвојио на седници Грађанског одељења од 05.07.2022. године - да запослени у јавним службама којима се плата исплаћује у висини минималне зараде, остварују право на трошкове исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора кроз коефицијент за обрачун њихове плате, и одлукама ревизијског суда у истим чињенично-правним споровима.

Из тих разлога, нема места одлучивању о тужиљиној посебној ревизији ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. У овом случају вредност предмета спора побијаног дела (члан 28. став 1. ЗПП) износи 166.187,34 динара и очигледно је нижа од вредности која је по наведеној законској одредби меродавна за дозвољеност ревизије. Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић